

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΨΥΧΗ.

Ὁ Ἔρως ἦν υἱὸς τοῦ Ἄρεως ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀφροδίτης· εἶχε δύναμιν νὰ διεγείρῃ τὰ πάθη τῶν βροτῶν καὶ τῶν ἀθανάτων. Παρίστατο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων τυφλὸς ὅπως ἐξηγηθῇ ἡ ἰδιοτροπία τῆς ἐπιρροῆς του καὶ τῶν ὀρέξεών του, καὶ εἶχε πτερὰ καὶ φερέτρην πλήρη ὀρέξεων βελῶν δηλοῦντα τὴν ἀσταςίαν τῶν ὀρέξεών του καὶ τὴν ταχύτητα τῶν ἐντυπώσεων αἱ προξενεῖ.

Χάριεν ἐπεισὸδιον ἐξωραΐζει τὴν ὑπαρξιν τοῦ υἱοῦ τῆς Ἀφροδίτης. Ἡ νέα Ψυχὴ ἀπεκοιμήθη παρὰ τὴν ὄχθην τῆς θαλάσσης· ὁ Ἔρως τὴν ἀπαντᾷ καὶ ἐτοιμάζεται νὰ βίβῃ εἰς αὐτὴν τὰ βέλη του· ἀλλ' αἶφνης αἰσθάνεται ἑαυτὸν συγκεκινημένον καὶ λαμβάνει διὰ τὴν Ψυχὴν ζωηρὸν ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἀδυνατεῖ νὰ ἐξηγήσῃ. Πάραυτα δὲ αποφασίζει νὰ ἀρπάσῃ τὴν Ψυχὴν, ἣν παραδίδει αὐτῇ σύντροφον ἡ Τύχη, καὶ προσκαλεῖ πρὸς τοῦτο βοηθὸν τὸν Ζέφυρον ὃν διατάττει νὰ μεταφέρῃ αὐτὴν εἰς μαγευμένον τι ἀνάκτορον, ὅπου ἤθελε νὰ τὴν ἀποκρύψῃ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἀπάντων καὶ μάλιστα τῆς Ἀφροδίτης.

Χρησμός τις προεῖπεν εἰς τὴν Ψυχὴν, ὅτι ἤθελε λάβει σύζυγον ἓνα ἐκ τῶν ἀθανάτων· ἐνῶ δὲ ἐκοιμᾶτο βλέπει ὄνειρον ὅπερ τῇ ἀναγγέλλει ὅτι ὁ χρησμός οὗτος θὰ ἐκπληρωθῇ. Ἐξυπνᾷ λοιπὸν, ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ γὰρ θαυμάσια τὰ ὁποῖα περικυκλοῦσιν αὐτὴν, ἐπιβελαιοῦσι τὴν ἀποκάλυψιν ταύτην. Ἡ Ψυχὴ διατρέχει μετὰ συγκινήσεως τὸ ἀνάκτορον τὸ ὁποῖον ὑποθέτει ὅτι κατοικεῖ ἐκεῖνος ὃν περιμένει, ἐν τούτοις ἡ ἡμέρα παρέρχεται καὶ ὁ περιμένόμενος αὐτῆς δὲν φαίνεται· περὶ τὸ μεσονύκτιον τέλος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πυκνοτέρου σκότους ἀκούει τὴν φωνὴν τοῦ Ἑρωτος, ὅστις ἀναγγέλλει αὐτῇ ὅτι τὴν ἐξέλεξε διὰ σύζυγον, ἀλλ' ὅτι δὲν θὰ τῇ εἴπῃ οὔτε τὸ ὄνομά του, οὔτε θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς αὐτὴν νὰ τὸν ἴδῃ, καὶ ὅτι καθ' ἑκάστην νύκτα θὰ ἔρχεται παρ' αὐτῇ, καὶ τὴν ἐξορκίζει νὰ μὴ ζητήσῃ νὰ ἀνακαλύψῃ μυστήριον ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐξαρτᾶται ἡ ἀμοιβαία των εὐτυχία. Ὁ Ἔρως ἐφοβεῖτο τὴν ζηλοτυπίαν τῆς Ἀφροδίτης πρὸς τὴν Ψυχὴν· διότι ἐγνώριζεν ὅτι ἡ μήτηρ του οὐδέποτε ἤθελεν ὑποφέρει νὰ ἀγαπηθῇ γυνὴ τις ὑπὸ τοῦ υἱοῦ της.

Ἀλλ' ἀκαταδάμαστος περιέργεια κατέλαβε τὴν

νεαρὰν σύζυγον, ἥτις ἐπὶ μᾶλλον πύξανε, ὅσῳ οὐδὲν εἶχε νὰ κάμῃ κατὰ τὰς μακρὰς ὥρας τῆς ἡμέρας. Ἄν καὶ ἡ κατοικία τῆς παρεῖχε μύρια θέληγτρα ἀπεφάσισε νὰ τὰ ἀπωλέσῃ διὰ νὰ κορέσῃ τὴν περιέργειάν της. Ὅτε μὲν ἐσυλλογίζετο ὅτι ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἦτο ὁ ὠραιότερος τῶν ἀθανάτων, ὅτε δὲ ὅτι ἠδύναντο νὰ ἦναι τρομερὸν τέρας, τὸ ὁποῖον δὲν ἔτόλμα νὰ παρουσιασθῇ εἰς αὐτὴν ἐκ τοῦ φόβου μήπως ἰδοῦσα αὐτὸ ἡ Ψυχὴ τὸ ἀποστραφῇ. Ἡ τελευταία αὕτη ἰδέα σφοδρὰν τῇ ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν καὶ τέλος αποφασίζει νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἀμφιβολίας. Ὅθεν παραφυλάξασα τὴν σιγμὴν καθ' ἣν ὁ σύζυγος αὐτῆς ἀναπαύεται εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφῶος, καταλιμπάνει τὴν κλίνην της καὶ λαμβάνει λύχνον ὃν ἐπὶ τούτῳ ἔκρυπεν. Ὁ Ἔρως κοιμᾶται ἡ δὲ Ψυχὴ στρέφει τὸ φῶς τοῦ λύχνου πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ νεαροῦ Θεοῦ· ἀλλὰ ταρασσεται, τρέμει, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐκπλήξεως, ἣν ἐπροξένησεν αὐτῇ ἡ ὑπερφυσικὴ τοῦ συζύγου ὠραιότης, σταγὼν ζέοντος ἐλαίου πίπτει ἐπὶ τῆς παρεῖας τοῦ Ἑρωτος ὅστις εὐθὺς ἐξυπνᾷ. Ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ τὸ τέως γαλήνιον καὶ ἡδὺ αὐτοῦ πρόσωπον, ἀνάπτει ὑπὸ τοῦ θυμοῦ ἐγείρεται, ἐκτείνει τὰς πτέρυγας του· καὶ ἀφανίζεται ἀφαιρᾷζων μεθ' ἑαυτοῦ πᾶσαν τὴν γοητείαν τῆς ὑπάρξεως τῆς Ψυχῆς. Τὸ μαγευμένον ἀνάκτορον κατακρημνίζεται, καὶ ἡ Ψυχὴ μένει μόνῃ ἐπὶ βράχου ἀγόνου περίξ ἡρημωμένης φύσεως.

Ἡ δὲ Ἀφροδίτη μαθοῦσα τότε, ὅτι ἔχει ἀντίπαλον ἐπὶ τῆς γῆς ὡς πρὸς τὴν ὠραιότητα καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ υἱοῦ της, καταλαμβάνεται ὑπὸ μίσους κατὰ τῆς Ψυχῆς καὶ αποφασίζει νὰ ἐκδικηθῇ τὸν υἱὸν της. Καλεῖ τὴν ἐνοχον παρ' αὐτῇ, καὶ χαίρεται βλέπουσα αὐτὴν κλαίουσαν· τέλος μετὰ πολλὰς σκληρὰς δοκιμὰς, ἀποστέλλει τὴν Ψυχὴν εἰς τὸν Ἄδην παρὰ τῇ Περσεφόνῃ, ἥτις μυστικῶς εἶδοι ποιηθεῖσα, ἐγχειρίζει αὐτὴ κιβώτιον πλήρες μελανῶν ἀτμῶν. Ἡ Ψυχὴ νομίζει ὅτι φέρεται τὸ κιβώτιον ὅπερ περιέχει τὴν ὠραιότητα τῆς Ἀφροδίτης. Ἀνοίγει αὐτὸ, ἀλλ' αἶφνης τὸ πρόσωπον αὐτῆς χρίεται διὰ μέλανος ἀτμοῦ. Πλήρης τότε θλίψεως ἐπικαλεῖται τὸν σύζυγον, ὅστις τὴν ἐγὼ κατέλιπεν, ἡ δὲ ἐπὶ κληροῖς της εἰσηκούσθη· ὁ Ἔρως ἐπανέρχεται παρ' αὐτῇ, καὶ ἡ Ἥρα καταπαύει τὴν ζηλοτυπίαν τῆς θεᾶς τοῦ κάλλους. Οἱ θεοὶ ἠθέλησαν νὰ γνωρίσωσι τὴν θνητὴν, ἥτις ἠδυνήθη νὰ σαγηνεύσῃ τὸν Ἑρωτα, καὶ νὰ προξενήσῃ τὸ σάτυρον τῇ Ἀφροδίτῃ λύπην. Ὅθεν ὁ Ἑρμῆς μεταφέρει τὴν Ψυχὴν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ὁ Ζεὺς ἐκ-

πλαγείς εκ τῆς ωραιότητος αὐτῆς, τὴν ἐπρόικισε διὰ τῆς ἀθανασίας, καὶ τὴν κατέταξεν εἰς τὸν Ὀλυμπον, ὅπου ἡ μετὰ τοῦ Ἑρώτος ἔνωσις τῆς ἐπαγγελύσθη δι' ἑορτῶν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

M. H. A.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΓΡΑΦΙΑ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ.

Ἀπὸ τῆς καθιδρύσεως τῆς πρώτης τυπογραφίας ἐν Ρωσσίᾳ, ἐπὶ ἱδὺν τοῦ Δ'. τῷ 1564, μέχρι τοῦ νῦν, ὁ τύπος ὑπῆρξεν ὑπὸ τὴν ἄμεσον λογοκρισίαν τῆς κυβερνήσεως τοῦ Τζάρου, ὡς ἀρχηγὸς τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ κράτους· ἐπὶ δύο δ' αἰῶνας δὲν ἐτυποῦντο ἐκεῖ ἄλλα εἰμὴ αὐτοκρατορικὰ βιβλία. Πρώτη ἐφημερίς δημοσιευθεῖσα, τῷ 1703 ἐπὶ τῆς βασιλείας Πέτρου τοῦ μεγάλου, ἦτον ἡ *Εφημερίς τῆς Μόσχας*, τυπωθεῖσα μετὰ χαρὰς Κυριλλεῖου, μόλις δὲ τῷ 1711 τὴν νέαν Ῥωσσίαν ἀλάβητον παραδεχθεῖσα. Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐφάνη καὶ ἡ *Εφημερίς τῆς Πετροπόλεως*, ἀλλ' ἀμφότεραι αἱ ἐφημερίδες αὗται ἐξεδίδοντο ἀτάκτως μέχρι τοῦ 1720, ὅτε ἡ τῆς Πετροπόλεως ἤρξατο τακτικῶς δημοσιευμένη δις τοῦ μηνός. Ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν ἐδύνατο νὰ ὀνομασθῇ ἐφημερίς, διότι οὐδὲν ἄλλο ἐδημοσίευσεν ἢ τὰ αὐτοκρατορικὰ οὐκάζια, ἐπὶ κεφαλῇ τῶν ὁποίων ὑπεχρεοῦτο νὰ ἔχη ὅλους τοὺς πολυαριθμούς τίτλους τοῦ τζάρου, χωρὶς οὐδ' ἓνα νὰ παραλείψῃ, καὶ τοὺς στρατιωτικοὺς καὶ πολιτικούς προβιβασμούς.

Ἐν ἔτει 1745 ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆς Ἑλισάβετ ἐφάνη Φιλολογικὴ τις ἐπιθεώρησις κατὰ μῆνα ἐκδιδομένη· ὀλίγον δὲ μετέπειτα ἐσυστήθη ἐν Μόσχᾳ νέα ἐφημερίς φιλολογικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ πανεπιστημίου τῆς πόλεως ἐκείνης. Διάφοροι ἄλλαι ἐφημερίδες ἐδημοσιεύθησαν κατὰ διαφόρους ἐποχάς· ἀλλ' ἅπασαι αὗται, καίτοι ἀριθμοῦσαι μετὰ τῶν συντακτῶν τῶν τοὺς περιφημοτέρους συγγραφεῖς Ῥώσους, οἷον τὸν Καραμζῖνον, Κριλῶβ, Δερζαβῖν καὶ τοὺς κλεινοτέρους καθηγητὰς τῶν πανεπιστημίων, δὲν ἔσχον εἰμὴ ἐφήμερον διάρκειαν.

Ἀπὸ τῆς ἀναβάσεως εἰς τὸν θρόνον τοῦ νῦν αὐτοκράτορος, νέα ἐποχὴ χρονολογεῖται καὶ διὰ τὸν τύπον καὶ διὰ τὰ πάντα ἐν γένει εἰς Ῥωσίαν, ἅτε δὴ τῶν ποικίλων ἀπαγορεύσεων καὶ ἐμποδίων ἐκλείπουσιν. Ἐπὶ Νικολάου, ἡ τιμὴ ἐνὸς ἐξωτερικοῦ διαβατηρίου ἦτο πεντακόσια ρούβλια ἢ 1875

φράγκα, ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἢ ἐκ τῆς Ῥωσσίας ἔξοδος ἀπηγορεύετο ἤδη δὲ ὅτε τὸ διαβατήριον μόνον δαπάνην πέντε ρουβλίων ἀπαιτεῖ, πεντήκοντα χιλιάδες Ῥώσων ἀπέρχονται εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ὅπως περιηγηθῶσιν ἐτησίως· ὠφελήθησιν ἐκ τῆς ἐλευθεριότητος τοῦ νέου αὐτοκράτορος καὶ αἱ Ῥωσικαὶ ἐφημερίδες ἐπολλαπλασιάσθησαν καὶ ἀπέκτησαν πλείω ἐπιβρόχον, μ' ὅλον ὅτι ἡ λογοκρισία ἐφίσταται πάντοτε, ἀλλ' ἐπιεικεστέρα, ἰδίως διὰ τὰ περιοδικὰ, τὰ ἐβδομαδιαῖα καὶ τὰ μηνιαῖα φύλλα. Αἱ Ῥωσικαὶ ἡμερήσιαι ἐφημερίδες φυλάττουσι μεγάλην ἐπιφύλαξιν, ὅταν πρόκειται νὰ συζητήσῃσι κυβερνητικὴν τινα πρᾶξιν, νὰ ἐπικρίνωσι τὸ ὑπουργεῖον, ἢ νὰ ἐρευνήσωσι τὰς ἐξωτερικὰς τοῦ κράτους ὑποθέσεις· καὶ οὕτως ὅμοις δὲν λείπουσι διὰ παραβολῶν, ἀλληγοριῶν καὶ τῶν τοιούτων νὰ δεικνύωσιν ὅτι δὲν δύνανται νὰ ἐκφρασθῶσι. Πρόκειται ἐκ παραδείγματος νὰ ὑποδείξωσιν ὡς ἀναγκαίαν μεταρρύθμισιν τινα· ζητοῦσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Γαλλίας, Ἀγγλίας ἢ ἄλλου τινος ἐλευθέρου κράτους τὴν ἀνάλογον περίστασιν καὶ ἐκφέρουσιν ὑποκεκρυμμένως πῶς τὴν ἰδέαν τῶν πρόκειται δὲ νὰ ἐλέγξωσι τὰ ἐλαττώματα τοῦ δεσποτισμοῦ; ἀμέσως ἡ Αὐστρία παρίσταται τὸ κέντρον τῶν προσβολῶν τῶν. Θέλουσι νὰ ἐνᾶξωσιν ἐνώπιον τῆς κοινῆς γνώμης μέλος τι τῆς κυβερνήσεως; δημοσιεύουσι μικρὸν ἀνέκδοτον τρόπον τινα πρὸς τέρψιν, ἀλλ' ἐν αὐτῷ ἀπαντᾷται πιστὴ ἡ ἀλήθεια ἐκτὸς τῶν ὀνομάτων τῶν προσώπων. Ἐνὶ λόγῳ οἱ Ῥώσσοι ἐφημεριδογράφοι εἶνε πολὺ ἔμπειροι περὶ τὴν χρῆσιν τῆς γραφίδος. Αἱ πράξεις τῶν ξένων κυβερνήσεων σχολιάζονται μετὰ πλείονος ἐλευθερίας ἢ αἱ τῆς Ῥωσικῆς κυβερνήσεως. Ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς Ἰταλίας ἔχαιρετήθη ὑπὸ τοῦ Ῥωστικοῦ τύπου ἐνθουσιωδῶς πολὺ πρὶν ἢ ἀναγνωρίσῃ ὁ τζάρος τὸ νέον βασιλεῖον. Δὲν ἐνθαρρύνουσι μὲν τοὺς Πολωνοὺς εἰς ἐπανάστασιν, ἀλλ' ὑπερψοῦσι τὸν πατριωτισμὸν τῶν Οὐγγρων. Αἱ συζητήσεις τοῦ ἀγγλικοῦ παραλαμένου, καὶ αἱ ἐπ' αὐτῶν σκέψεις συνειθίζουσι τοὺς ὑπηκόους τοῦ Ἀλεξάνδρου Β' εἰς τοὺς συνταγματικούς θεσμούς· ἄλλως τε τὰ πολιτικὰ δὲν πληροῦσι μόνον τὰς στήλας μιᾶς Ῥωσικῆς ἐφημερίδος, τοῦναντίον δι' ἐν αὐταῖς ἀναγινώσκει τις ἄρθρα φιλολογικὰ, μουσικὰ καὶ δραματικὰ κρίσεις, τοπογραφίας χωρῶν, ἥθη καὶ ἔθιμα λαῶν, ὡς καὶ ἐν ἐπιφυλλίδι μυθιστορίας πρωτοτύπους, ἢ μεταπεφρασμένας. Ἄλλοτε αἱ μυθιστορίαι ἦσαν σχεδὸν γαλλικαί· ἀλλὰ βαθμηδὸν τὸν Δουμᾶ καὶ